

Szerencsecsillag

Már vagy fél órája csókolóztak a mozi melletti park egyik eldugott padján a csillogos ég alatt, amikor a heves vérűnek megismert lány egy gyengéd mozdulattal eltolta magától a fiút, és megkérdezte: ugye hazakísérsz? A fiú rábólintott, s közben arra gondolt, hogy a lány lakóhelyének közelében, ahol a ház mögötti padot sűrű bokor ölelte körbe, tovább jutnak a csókolózásnál. A lánynak ugyan sehol nem voltak gátlásai, de a fiút mindig zavarta, hogy ébernek kell lennie a szerelem pillanataiban. Mert mindig volt valami zavaró körülmény.

Felálltak a padról, s a fiú ösztönösen indult balkéz felé.

- Nem arra - figyelmeztette a lány.

- Arra laksz, biztos nem tévedek.

- Hétköznapokon. A nővéreméknél, hogy ne kelljen ingáznom Pest és Fót között. Hétköznapokon a szüleimhez megyek, Fótra.

- Hát... - tétovázott a fiú -, és hogy jutok én onnan vissza? Éjjel nem járnak vonatok.

- Ott alhatsz nálunk - mondta a lány. - Apám tapasztott egy kis szobát a ház végéhez, ott nyugodtan alhatsz reggelig.

Ez biztatóan hanzott.

Egy hónapja ismerték egymást, de ágyban még nem bújtak össze. Eddig csak félreeső padokon, dús bokrok alján találtak fészket.

Néhány perc alatt elérték a pályaudvart. A fiú ment a pénztárhoz jegyet váltani, s közben áldotta szerencséjét, hogy előző nap kapott fizetést, s így nem került kínos helyzetbe hiányzó aprópénz számolgotásával.

Kevesen utaztak a fapados vonaton. Kései utastársaik többnyire bóbiskoltak, senki sem figyelt rájuk, így bátran folytatták az abbamaradt csókolózást. A lány kapott idejében észbe.

- Két perc múlva leszállunk.

Akácfa szegélyezte kihalt úton haladtak a ház felé. A házőrző kutyákat is elnyomhatta az álom, még egy vakkantás sem törte meg a falura telepedő csendet.

A fiú suttogva szólt, mint aki tart attól, hogy hangjával esetleg megbolygatja a falu éjszakai nyugalalmát.

– A szüleid mit fognak szólni? – kérdezte hangjában nem csekély fenntartással.

Hiába járunk a XX. század közepén, gondolta, a falusi népek még mindig erényesebbek, mint a városiak, és hiába hangoztatta nemrég az üzemi párttitkár, hogy vidéken is legyőztük a klerikális reakciót. Talán nem örülnek egy legény lányos háznál tett éjszakai látogatásának.

– Nem szólnak semmit – felelte a lány. – Tisztelik a vendéget.

Hogy mennyire és miként, majd kiderül, vélte. Végül is mindegy, az elképzelt szerelmi együttlét kárpótolja majd egy esetleges barátságtalan fogadtatásért.

A lány kézen fogva vezette a kertkaputól a ház végéhez illesztett szobáig. Nem kellett kulccsal bajlódni. Amint becsukódott mögöttük az ajtó, egy huszonötös égő sápadt fénye árasztotta el a parányi helyiséget. A lány még le sem vette ujját a villanykapcsolóról, a fiú már húzta is őt a sezlon felé, mint aki egy percet sem akar elvesztegetni.

Meglepetésére a lány tiltakozott.

– Ne itt – mondta –, túl vékony a válaszfal. Hanem gyere.

S már húzta is magával a fiút, keresztül a kerten, magabiztosan, jól ismerve a járást, egy a háztól távolabb eső fészerhez.

A lány megálljt parancsolt, amikor beléptek a deszkákból tákolt pajtába. Óvatosan tapogatózva, nehogy nagy zajt csapjon, végigbotorkált a földön heverő kerti szerszámok és egyéb limlomok között. Eljutott az átellenben levő sarokba, sokáig keresgelte a gyufát, amivel végre meggyújtott egy petróleumlámpát.

A fiú hunyorogva nézett körül, s kétségtelen csalódást keltett benne, amit látott. Ezt a kócerájt sem pásztorórákra építették, futott át az agyán. A lány azonban nem hagyott időt a mérlegelésre, mert hevesen megragadta a kezét, és vont a magával az ajtótól jobbra állított, pokróccal letakart lócához. Közben felrúgott valamit, ami a földre dőlve zajt csapott.

Egy pillanatig hallgatóztak, aztán a lány legyintett, semmi baj.

Ha itt, hát itt, egyezett ki helyzetével a fiú. Eluralkodott rajta a visszafojtott vágy, amely elnyomott minden más érzést, gondolatot. Épp csak annyi időt hagyott a lánynak, hogy hátranyúlva letekerje a petróleumlámpa kanóciát, már bujtatta is ki a könnyű nyári blúzból, s örült, hogy nem kell melltartóval is vesződni. Csókolta a feszes melleket, kezét a lány combjai közé csúsztatta, ölének melege tapogató ujjain keresztül átjárta egész testét. A lány megemelkedett, felhajtotta szoknyáját, lehúzta magáról a bugyit. A fiú kapkodva tolt le a nadrágját, miközben fejét oldalra billentette egy pillanatra. A szemközti fal közepén ablaknyílás tátongott, az ablaktáblák kihajtva. A nyíláson át megpillantott egy távolból kéklő csillagot a felhőtlen égen. Elégedetten nyugtázta, ez az ő szerencsecsillaga.

De másodszor is kénytelen volt vetni egy pillantást az ablakra. Valami neszt hallott kívülről, s egy szemvillanásnyira odafordította fejét. Úgy tűnt, egy alakot lát, egy elmosódó fej körvonalát, de többet már nem maradt alkalma szem-

ügyre venni. Azt ugyan még odasúgta a lány fülébe: mintha járna kint valaki, csakhogya a lány ingerülten felnyögött.

- Ne most! Az isten szerelmére! - mondta visszafojtott, mégis jól hallható hangon. Körmeit a fiú hátába vájta, úgy szorította magához, ösztökélve a szerelmi aktus folytatására.

Egy másodperc múlva a fiú számára is megszűnt létezni a külvilág. Az egész testét átjáró kéjes gyönyör, valamint a lány felerősödő, felgyorsuló sóhajai elnyomtak minden egyéb neszt.

Pirkadni kezdett, mire nyugovóra tért.

Reggel a lány ébresztette. Épp csak bedugta fejét az ajtón.

- Ébredj! - szólította. - Várunk a reggelinél.

Ingbe bújni, nadrágot felhúzni egy percbe sem telik. Mégis lassan, időt húzva öltözködött.

Milyen fogadtatásban lesz része?

Nem szerette a kínos helyzeteket, márpedig valami ilyesmire számított. Ha nappal jövök, és úgy találkozom a családdal, nincs semmi baj. Ám így, hogy éjszaka lett becsempészve, gyanúsán fogják méregetni, akár egy kehes gebét a lóvásáron.

Kilépve az ajtón hunyorgott a szemébe tűző napsugártól. Aztán meglátta vendéglátóit.

Öten ültek a terebélyes diófa alá helyezett kerti asztalnál. Egy idősebb házaspár, kétségkívül a lány szülei, velük szemben egy fiatal, molett nő, aki éppen nevetve mesélt valamit a többieknek, és mellette egy férfi.

Földbe gyökerezett a lába, mintha sáros gödörbe vagy ingoványba lépett volna, amelyből csak nagy erőfeszítés árán lehet szabadulni.

Ez egyszerűen nem lehet igaz!, suhant át az agyán, márpedig biztos volt benne, hogy nem téved.

A férfi feléje fordult, egy szemvillanásnyi időre elképedt, de a megütközést máris mosoly váltotta fel gyermeknek tűnő arcán. Ahogy én őt, ő is biztos felismert, gondolta a fiú nyugtalanul.

A lány felpattant székéről, elébe sietett és kezénél fogva vezette az asztalhoz.

- A lovagom, aki éjjel hazakísért - mondta derűsen, majd kezével széles körívet rajzolva a levegőben bemutatta az asztaltársaságot. - A szüleim, a nővérem meg a férje.

- Isten hozott, fiam - dörmögte az apa, s egy kézmozdulattal a veje melletti székre mutatott.

A férfi vigyorgott, mint egy vásott kölyök, aki jól szórakozik mások szorult helyzetén.

Halálra ítélt ülhet úgy a villamosszékbe, ahogy a fiú telepedett le kijelölt szomszédja mellé. Várta, hogy a férfi megszólaljon, s közölje mindenkivel: mi már régi ismerősök vagyunk, azt is elmondom, honnan ismerjük egymást. Helyette azonban a felesége szólalt meg, időleges megkönnyebbülést szerezve ezzel a fiúnak.

- Elhozhattad volna az udvarlódát az elmúlt hétvégeken is - mondta a húgának -, talán tudott volna segíteni a kerti munkában. Ha már az én drága uram se vette ki részét a szolgálat miatt. Egyedül én kapáltam apáékkal.

Alig titkolt szemrehányás volt a hangjában, s a lány felelet helyett csak a vállát vonogatta. A fiú kényelmetlenül érezte magát, mintha őt vonták volna felelőségre, hogy kihúzza magát a munka alól. A folytatás, nem csekély öröme, elmaradt. Azaz a kerti munka megmaradt témának, de immár személytelenül. A lány nővére és a szülei beszéltek a ház körüli teendőkről, ő meg a mellette ülő férfi szótlanul ették az eléjük tált kolbászt, szalonnát.

A férfi jóízűen és hangosan csámcsogott, mint akit teljesen hidegen hagy mindenféle háztáji tevékenység, s látszólag arra is fittyet hányt, ki ül mellette. De csak látszólag, mert sanda pillantásokat vetve a fiú felé úgy tűnt, jókat mulat magában, szemlátomást élvezve helyzetét.

Vajon mi készíti a hallgatásra?, merült fel a kérdés a fiúban. Hiszen amint meglátott, azonnal beszámolhatott volna kettőnk igencsak kétes ismeretségéről, családjának nem kis megrökönyödésére. Vagy engem nem akar kellemetlen helyzetbe hozni, vagy úgy érzi, nincs mivel büszkélkednie.

Egy óvatos pillantással, mintha az éppen szóba kerülő időjárási viszonyok őt is érdekelnék, szemügyre vette asztali szomszédjának egyhuzamban diszkuráló feleségét. Első látásra is nyilvánvaló volt, hogy nem hasonlít húgára, mintha nem is volnának testvérek. Barátnője vörös hajú, enyhén szeplős ábrázatú és mindenképp felett arányosan karcsú lány volt, akinek minden porcikájából sugárzott az érzékiség, míg nővére dundi pofikáját összekuszált szénaboglya koronázta, s noha még nem volt igazán kövér, de láthatóan hízáásra hajlamos, ami nem csoda, figyelembe véve, hogy beszéd közben is tömte szájába a falatokat. Az a típusú nő, vélte a fiú, aki akkor se kéne szeretőnek, ha önként kínálná fel magát. A fészkerben töltött éjszakára gondolt, miközben a lány helyébe annak nővérét képzelte maga mellé, s ettől akaratlanul is megborzongott.

Pillantása most a mellette ülő férfi kamaszos ábrázatával össze nem illő csontos, durva kezére tévedt, s önkéntelenül felvetődött benne a kérdés: vajon szokta-e verni a feleségét, legalább olyankor, amikor az istennek sem áll be a szája. Mert verni, azt tud. Tapasztalta.

1956 novemberének végén egy TT-pisztolyt talált az utcán. Maga sem tudta volna megmagyarázni, milyen megfontolásból, de lehajolt érte, és a kabátja zsebébe csúsztatta.

Alig néhány sarokkal arrébb karhatalmisták igazoltatták, megmotozták, s rögtön le is tartóztatták. Három napig vallatták, s mivel semmi igazán terhelőt nem tudtak rábizonyítani, elengedték. Azt hitte akkor, ennyivel megúszta a dolgot. Tévedett.

Még egy év sem telt el, bíróság elé citálták, s a bíró egy év felfüggesztett börtönbüntetést szózott a nyakába. A kirendelt ügyvéd szerint szerencsecsillagzat alatt született, hogy ennyivel megúszta.

Az ítéletbe azonban azt is belefoglalták, hogy hetente jelentkeznie kell a lakóhelyéhez legközelebb eső rendőrőrsön. Az őrs parancsnoka az a férfi volt, aki most ott ült mellette a fóti ház kertjében. Az őrsparancsnok többször is bántalmazta őt, mondván, kiveri belőle mindazt, amit addig elhallgatott. Utoljára tavasszal járt a rendőrőrsön, s akkor nagyon remélte, soha többet nem találkozik ezzel a brutális vadállattal.

És most itt van mellette.

Szemben ült a lánnyal, ennek ellenére jó ideig nem tudatosult benne, hogy a lány kerüli a tekintetét, többnyire a sógorát lesi, mintha valami csodát várna tőle. Oldalvást fordította fejét, s úgy látta, a férfi elégedetten vigyorog, néha még hunyorít is, mint aki szótlan beleegyezését adja valamihez.

Mit jelentsen ez? Csak nem így akarja jelezni a lánynak, hogy semmi kifogása nincs ő ellene, s hogy áldását adja a kapcsolatukra.

Hát abból nem esztek!, döntötte el magában. Csak tegyem ki a lábam erről a portáról, mindkettőtököt messze el foglak kerülni. Nehezebb esett így dönteni, mert esze ágában sem volt szakítani a lánnyal, akinél jobb szeretőt el sem tudott volna képzelni. Forrón szenvedélyes, harap és karmol, de földöntúli élvezetet nyújt. Mindegy, gondolta, valahogy meglesz nélküle.

Befejezték a reggelit, a mama felállt az asztaltól, s vele együtt a lány meg a nővére is. Behordták a maradékot a házba. Kisvártatva a lány apja is felállt. Ott maradtak ketten, ő meg a férfi.

Ha talált volna valami elfogadható kifogást, ő is haladéktalanul feláll és eltűnik az asztaltól, de egyetlen épkézláb mentség sem jutott eszébe. Feszélyezve érezte magát, s éppen ezért hallgatott, várva, hogy a férfi törje meg a csendet.

Egy percre sem kellett várakoznia.

- Jó is, hogy magunkra maradtunk - mondta a férfi kamaszos ábrázatán megnyerő mosollyal. Olyan képet vágott, mint aki tréfálkozni készül legjobb barátjával. - Nem tesz túl boldoggá, hogy a sógornőm éppen beléd botlott, de ha már így alakult, hát legyen. A múltra fátylat boríthatunk, hiszen mindent elfelejthet az ember, ha akar. Van persze egy feltételem.

Ugyan milyen kikötéseid lehetnek? Örökre hallgassak arról, ami történt, főleg a kedves családot előtt fogjam be a számat? Megértem, ha nem szívesen dicsekszel a munkáddal, a helyedben én is hallgatnék róla mélyen, de tőlem nem kell tartanod, elkerüllek téged a pereputtyoddal együtt, még a sógornőd-ről is lemondok, csak egyszer tűnjek el innen.

A férfi várt egy percre, azt remélve, hogy a fiú érdeklődik a feltételeiről. Hallgatást követően folytatta.

- Elveszed feleségül.

Jobban azon sem lepődött volna meg, ha azt hallja, ezen a nyugodt nyári napon földrengés döntötte romba a fővárost. Köpni, nyelni nem tudott.

- Nősülés egyelőre nem szerepel a terveimben - nyögte ki végül. - Egyébként is, alig két hónapja ismerjük egymást, a házasság ugyancsak korai volna.

- Egy gyereknek apa kell - jelentette ki a férfi ellentmondást nem tűrő hangon.

- Miféle gyereknek?

A férfi eleresztette füle mellett a kérdést.

- Az éccaka láttalak titeket - így mondta - a fészemben. Nagy volt a szerelem, és az ilyen nagy szerelem gyermekáldással szokott járni.

- Nem feltétlenül.

- Dehogynem. A lány talán nem most lett terhes. Esetleg egy hónapja. Vagy kettő, három.

- Ez teljesen kizárható! Mondtam már, két hónapja sincs, hogy ismerjük egymást, és...

- Semmi sem kizárt! Ezen ne is kezdjünk vitatkozni. A lényeg, hogy a gyerekeknek apa kell. Ezért fogod elvenni feleségül.

- És ha nem?

- Ne légy ostoba! Figyelmeztetek, vannak dolgok, amik soha nem évülnek el. Egy darabig mindenki hallgat róluk, aztán valakinek eszébe jut elővenni a régi aktákat, és minden ott folytatódik, ahol egyszer abbamaradt. És a folytatás sokkal rosszabb is lehet. Azt tanácsolom, gondold végig. A házasság lehet nyűg, de mégsem igazi börtön.

Ezzel a férfi fogta magát, és ő is bement a házba. A fiú magára maradt a kerti asztal mellett, a diófa ránehezedő árnyékában.

Volt mit fontolóra vennie.

Eszébe jutott a bírósági tárgyalás, a felfüggesztett ítélet, amelyet egy tollvonnással meg lehet változtatni. Felidézte a sajtó veréseket, s közben próbált megbarátkozni a gondolattal, hogy hamarosan családtagként térjen ide vissza.

